

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul III.

București.

No. 4 și 5,

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNI

dela 8 — 15 Decembrie 1923

Programul cetirii prelegerilor:

1. Sâmbătă, 8 Decembrie 1923
W. A. Spicer.
2. Duminică, 9 Decembrie 1923
L. H. Christian.
3. Miercuri, 12 Decembrie 1923
P. P. Paulini.
4. Sâmbătă, 15 Decembrie 1923
A. G. Daniells.

Cuvânt înainte către cei cu servicii în Comunitate și către lucrători.

Săptămâna de rugăciuni începe la 8 Decembrie. Conducătorii trebuie să planuească bine lucrurile, pentru ca succesul acestor însemnate adunări să fie cât mai mare. Toți membrii Bisericii au nevoie de Spiritul lui Dumnezeu, de aceea să se pună mare preț pe această săptămână de rugăciuni. Să se facă un plan bine hotărât și care să fie bine cunoscut de toți. Persoanelor cari au să cetească prelegerile, să li se dea sfaturile necesare, pentru a fi, prin ajutorul Domnului, la înălțimea marelui lucru încredințat.

Lumea merge cu pași repezi spre prăpastia ce-i stă în întunerecul din față. Nouă a binevoit Domnul să ne dăruească lumină. Ce facem cu ea? E drept am făcut și până acum ceva; dar, oare lucrarea ce a mai rămas de făcut, nu este ea foarte mare? Nu este ea peste puterile noastre?

Avem nevoie de Spiritul lui Dumnezeu. Avem nevoie de ploaia cea târzie, care să aducă la desăvârșire străduințele activității creștine făcută pe pământ dela ridicarea Domnului la cer și până astăzi. Incheierea marelui lucru început de Domnul pe pământ acum două mii de ani trebuie să se aducă prin noi la îndeplinire. Suntem noi destoinici pentru aceasta?

Lupte grele vom avea de dus. Puterile întunerecului conspiră împotriva fiecăruia om, care vrea să iasă din rândurile lumii pentru a intra sub steagul mântuirii lui Hristos.

Deși greutățile vor veni tot mai mari, totuși va trebui ca în aceste timpuri să facem să răsunе solia mântuitoare așa de tare, încât să ajungă până la marginile pământului.

Pentru aceasta Dumnezeu a adunat și a pregătit multă lumină și putere pentru fiii Săi, cari se vor încrede Lui. Să ridicăm dar mâinile și inimile noastre spre a le primi.

Copiii noștri au nevoie, ca în aceste foarte primejdioase vremuri să capete ocrotire dela Dumnezeu. Ei trebuie nu numai să fie mântuiți; dar, să contribuie chiar și la vestirea Evangheliei. Pentru aceasta ni s'a făgăduit spiritul și zelul lui Ilie, care va întoarce inimi de copii către părinți, și pe părinți către copii.

Să facem dar din această săptămână, o săptămână de rugăciuni.

Sabatul din 15 Decembrie este ales pentru primirea darurilor anuale. Intrucât în această săptămână predăm lui Dumnezeu ființa noastră ca o jertfă vie, sfântă și bine plăcută, se cuvine ca și mijloacele noastre să le predăm pentru a face, cât timp se mai poate, lucrarea ce Domnul a binevoit să ne încredinșeze. E bine, ca presbiterul să anunșe mai din vreme timpul pentru strângerea darurilor pentru ca fiecare să se poată pregăti.

Un lucru bun e, ca în timpul cetirii să nu se dea explicații, pentru ca auzitorii să poată reține ideile puse în prelegeri. De e nevoie, se mai poate spune ceva la sfârșitul cetirii.

Rugăciunea ne va aduce putere și binecuvântare dela Dumnezeu rugăciunea va scoate la iveală lucrătorii aleși și înzestrați de Dumnezeu, precum și mijloacele pentru întreținerea lor, — rugăciunea va feri pe toți de loviturile celui rău. Rugăciunea va aduce biruința.

Timpul și lucrarea.

W. A. SPICER.

Din nou săptămâna de rugăciuni adună pe frații și surorile din toate țările, să caute pe Dumnezeu și harul Său. Noi toți de pretutindeni ne bucurăm în aceeași „fericită nădejde”. Inimile noastre ale tuturor sunt legate prin iubirea lui Hristos, și noi toți iubim pe copiii lui Dumnezeu și lucrarea Lui din toată lumea. Știu, că vorbesc potrivit dorinței tuturor, când spun frașilor și surorilor din fiecare țară, că frașii și surorile noastre din țările cealalte vă trimit călduroase salutări.

Săptămâna de rugăciune ne apropie de tronul lui Dumnezeu și ne apropie unii de alții în toată lumea.

„Deși departe, — ei mereu
Sunt una toți în Dumnezeu.”

Profetul-Apostol Ioan văzù „rugăciunile tuturor sfinșilor” înălțându-se împreună în templul lui Dumnezeu și înaintea tronului Său”. Apoc. 6, 3. Acolo într'adevăr că se înălțnesc rugăciunile noastre ale tuturor. Uniți cu toții, într'o mondială adunare de rugăciune, să mulțumim lui Dumnezeu pentru iubirea și pentru harul Lui cele atât de minunate pentru niște păcătoși ca noi, și să cerem dela El încă și mai mari binecuvântări pe cari să ni le dea Dumnezeu zilele acestea în inimile noastre, în familiile noastre și în lucrarea Domnului.

Dumnezeu a dat mari binecuvântări silințelor poporului Adventist de a duce solia în toată lumea. Acum cincizeci de ani nu aveam nici un membru afară din Statele Unite, unde și-a luat început mișcarea. Acum, mai bine de jumătate din numărul membrilor sunt în țările din afară de America de Nord.

Astăzi, în credința adevărului se roagă credincioși în mult mai multe limbi decât în ziua de Rusalii pe vremuri. Și cu adevărat, că și noi azi avem nevoie de binecuvântarea dela Rusalii, încă în și mai mare măsură, pentru un asemenea timp și pentru o așa lucrare.

Uitându-mă la subiectul prelegerii, „Timpul și lucrarea”, pare că răsună mereu în urechile mele cuvintele din Vechiul Testament: „Un astfel de timp ca acesta”. Estera 4, 14. Tocmai cuvintele acestea ar trebui să răsune mereu în sufletul nostru, „Un astfel de timp ca acesta”, arătându-ne o situație și un timp prea critic, pentru a putea fi descrise în cuvinte.

Să ne ocupăm de cuvintele, „Un astfel de timp ca acesta” în prelegerea de astăzi. Cuvintele au fost păstrate pentru noi de mai bine de două mii de ani de lupte și biruințe în lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Cuvintele acestea le găsim în istorisirea minunatei liberări a poporului lui Dumnezeu și a lucrării din zilele Esterei, regina Persiei. Credinciosul Mardocheu știă, că scăparea trebuie să vină de undeva. Dar, stăruind asupra răspunderii personale a Esterei, ca să-și îndeplinească partea ei, zise: „Și cine știe, dacă tu nu ai ajuns regină tocmai pentru un astfel de timp ca acesta?”

Către fiecare credincios se adresează astăzi chemarea: „Tu ai ajuns la regat tocmai pentru un astfel de timp ca acesta.” Dumnezeu ne-a chemat din întunec și ne-a mutat în regatul, sau împărăția Fiului Său mult iubit. Noi am fost aduși la lumina adevărului prezent într'un

timp, când marea luptă între bine și rău trebuie să se decidă pentru sfârșit. Niciodată n'a fost un timp ca acesta. Dumnezeu are azi o lucrare de făcut în fiecare casă, în fiecare biserică și în fiecare loc. El cheamă martori și lucrători pentru Hristos. Acum trebuie fiecare din noi să fim sinceri, credincioși, trezi și serioși. Dumneata, frate, și dumneata, soră, acolo unde vă găsiți, ocupați un loc rânduit de providența divină. Dumneata ești pus acolo tocmai pentru un astfel de timp ca cel de azi. Dumnezeu să ne ajute tuturor, să ne achităm pe deplin de răspunderea noastră, ca să fim și să facem tot ce se așteaptă dela noi. Noi nu suntem numai niște simpli spectatori, ca adică numai să privim, cum lucrarea lui Dumnezeu trece din succes în succes în ultima mare criză. În lucrarea aceasta fiecare din noi își are partea sa de făcut, cu ajutorul lui Dumnezeu, tocmai într'un astfel de timp ca acesta.

Noi, ca Adventiști de Ziua Șapte, suntem copiii bisericii—rămășițe din Apocalips 12, 17 și 14, 12,—chemată să se formeze, când a sunat ceasul profetic la 1844. Noi nu trebuie să uităm, că mișcarea aceasta trebuie să continue, până ce vom întâmpina pe Domnul la venirea Sa. Noi credem, că El va veni foarte curând. Dar avem trebuință de o reînviere a convingerii despre *apropierea* venirii Sale. Spiritul profetic ne spune: „Domnul vine curând. Vorbiți despre aceasta, credeți aceasta! Faceți din aceasta o parte din vieța voastră!“ „Mărturii.“ Vol. 7, p. 237.

„Da, vine Domnul!“ — Pe pământ Toți să rostim doar ăst cuvânt: Când ne întâlnim și când plecăm, Cu-acest cuvânt să salutăm!“

Ultima rugăciune, pe care Dom-

nul a făcut-o pentru noi în Biblie, este rugăciunea, ca El să vină curând. Ea este cu siguranță pentru cei, cari aveau să fie martori la semnele venirii Sale apropiate. Acelora le zice El: „Iată, viu curând!“; iar biserica răspunde; „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ Și noi să ne rugăm săptămâna aceasta, ca Domnul să vină curând. Să strigăm către Dânsul din fiecare țară și în fiecă limbă, în care ne-am ruga: „Da, vino curând, Doamne Isuse, și adu mântuirea, punând capăt pentru totdeauna păcatului, și suferinței, și mizeriei din lume.

Eu cred, că niciunul nu ar putea înălța serios rugăciunea prescrisă nouă de Domnul, „Da, vino, Doamne Isuse!“ , fără să se simlă și mai pătruns de simțul apropierii venirii Domnului și fără să vadă, că ea se grăbește foarte. Rugați-vă, fraților, în acest fel, chiar și în rugăciunile D-voastră particulare. Pe măsură ce ne vom ruga, vom simți și mai mult dorul după venirea Domnului. Credincioșii lui Hristos nu pot dori venirea Domnului, fără să dorească și o desăvârșire a sfințeniei în sufletul fiecăruia. „Și fiecare, care are nădejdea aceasta întrânsul, se curățește pe sine, după cum Acela curat este.“ Ioan 3, 3.

În păstrarea mereu viue a nădejdei repedei veniri a lui Hristos există multă putere, putere purificatoare, putere constrângătoare. Noi trebuie să lucrăm mult mai serios la câștigarea sufletelor și să ne dăm mai bine seama, că pretutindeni în jurul nostru sunt suflete, cari trebuie salvate, trebuie ajutate. Chemaarea lui Dumnezeu, ca să ducem cu putere lucrarea în câmpuri noi, se va adresa mereu vieții și inimii noastre, până când darurile, și rugăciunea și lucrarea pentru suflet ne va fi o și mai mare bucurie. Să

rugăm pe Dumnezeu, să ne ajute să simțim, cât de aproape este sfârșitul și cât de serios vrea El, ca poporul Său să fie în stare azi, să facă lucrarea, care trebuie făcut într'un astfel de timp ca acesta.

Noi nu ne putem opri cu lucrarea aici, unde am ajuns acum. Toate marile câmpuri misionare strigă după mai mulți lucrători, după mai multe mijloace. Popoare și limbi, până la cari nu s'a ajuns până acum, aici în patrie și în toate țările, — strigă după adevăr. Cu toate acestea mijloacele și puterile noastre nu sunt îndestulătoare, ca să putem pătrunde prin toate ușile deschise de Domnul. Iată unul din apelurile adresate nouă. El vine din Africa. Fratele W. H. Branson, scriind despre înlînse ținuturi cu multe triburi și limbi nelucrate încă, zice :

„Conform dorinței Comitetului Diviziunii, care a studiat serios această chestiune, adresez un repetat apel către Conferința Generală, să ne facă posibilă intrarea în aceste ținuturi noi. Căci cum am mai amână? Dejà în multe părți solia a pătruns înaintea noastră. Membrii ai guvernelor ne-au invitat, să venim. Dar noi stăm fără putere, neavând nici oameni nici mijloace, să răspundem chemărilor acestea”.

La fel se petrec lucrurile în Asia, în America Latină, în părțile încă nelucrate ale Europei și ale Americii, cât și în Insulele Oceaniei. După cum în timpurile Esterei toți Iudeii se rugau pentru progres și pentru scăpare, la fel trebuie să ne rugăm noi azi, să dobândim puteri și mijloace dela Dumnezeu pentru a putea progresa într'un astfel de timp ca acesta. Speranța noastră este la Dumnezeu, care are puteri și resurse nelimitate.

Rugați-vă săptămâna aceasta de

rugăciuni, frașilor, și faceți ca zilele acestea să fie adevărate zile de rugăciuni. Rugați-vă pentru marile câmpuri misionare din toată lumea, ca Dumnezeu să dea curaj și credință, putere și sănătate misionarilor Săi, cei atât de pușini față cu marile cerințe. Rugați pe Domnul secerișului, să trimită lucrători în țarina Sa. Rugați-vă pentru profesorii și pentru elevii școalelor noastre misionare, în care mii din tinerii noștri se pregătesc pentru a putea răspunde la chemarea Domnului. Rugați-vă, ca Dumnezeu să-i facă să simtă sarcina câștigării de suflete, ca adică să-și dea și viața în acest scop, pentru terminarea lucrării. Rugați-vă pentru toți lucrătorii Conferințelor, ca lucrarea să progreseze în toate părțile și astfel Conferințele să poată da din ce în ce mai mulți oameni și mijloace pentru terminarea lucrării. Rugați-vă pentru sufletele cele noi din Comunitățile voastre și pentru noi puteri în lucrarea misionară din Comunitate.

Ar trebui să ne așteptăm la lucruri și mai mari decât cele văzute până acum. Nimic nu dă greș în timpul acesta. Ultimele lucruri din profeții se împlinesc astăzi. Din semnele timpului venirii Sale, ultimele enumerate de Domnul sunt: „Strâmtoarea neamurilor în nedumerire, apoi vuetul mării și al valurilor.” și ce urmează după aceasta? — Apoi puterile cerurilor vor fi sguđuite, iar Domnul Hristos se arată în mărire.

Vedem azi strâmtoare mare la toate popoarele. Elementele naturii — în cutremure în furtuni și în erupții vulcanice — pare că se reped cu furie distrugătoare acum mai mult decât oricând, în valuri potopitoare ducând solia, că sfârșitul este aproape. Dăm mai jos un cu-

vânt din Spiritul profetic relativ tocmai la evenimentele întâmplăte acum, de un an sau doi. Cuvântul zice :

„Față cu calamitățile mereu în creștere, mă întreb : Ce însemnează toate acestea ? Cele mai teribile dezastre urmează unul după altul cu mare repeziciune. Mereu—mereu auzim de mari cutremure de pământ, de furtuni și cicloane, de incendii și inundații, de teribile accidente pe mare și pe uscat, cu pierderi de sute și mii de vieți și de zeci de milioane în bani. Oamenilor li sê pare, că aceste calamități sunt urmarea neregulii și a dezorganizării; dar în ele se poate vedea intenția lui Dumnezeu care vrea să deștepte pe oameni, să vadă primejdia ce îi așteaptă.

„A doua venire a Domnului Hristos este mai aproape, decât când am venit la credință. Lupta cea mare se apropie de sfârșitul ei. Judecățile lui Dumnezeu sunt asupra tuturor țărilor. Ele aduc solemnul avertisment : „Deaceea și voi fiți gata ; căci în ceasul, când nu gândiți, vine Fiul Omului“. *„Mărturii“*. Vol. 8, pag. 252.

În ce privește legăturile internaționale, evenimentele iau o astfel de întorsătură, încât se pare că numai prea puțin lipsește, ca lumea să fie asvârlită în scenele grozave ale sfârșitului ei, descris în profeție. Știm, că în toată lumea mării cugelători privesc cu inimile îngrijate schimbările, cari se produc. Publicația *„Fortnighthy Review“* din Londra descrie mai deunăzi starea aceasta prin cuvintele :

„Astăzi așteptăm sfâșierea și prăbușirea lumii.“

În lumina cuvântului temeinic și sigur al profețiilor Scripturii știm, că la aceasta trebuie să ne și așteptăm de fapt. Puțin timp înainte

de izbucnirea marelui războiu anii trecuți, Spiritul Profetic ne spune :

„Mari schimbări se vor produce în curând în lumea aceasta, iar evenimentele finale vor urma cu mullă repeziciune“. *„Mărturii“*. Vol. 7, pag. 11.

Noi am văzut anii aceștia începutul marilor schimbări prezise. Acum vedem în fața noastră frământările finale, iar ultimele evenimente vor urma atât de repede, încât Domnul mereu ne avertizează, să fim totdeauna gata, căci sfârșitul va veni fără veste peste cei cari nu trăesc în continuă așteptare și pregătire.

Chiar și lucrarea finală pentru terminarea predicării Evangheliei, adică, se va face foarte repede. Mărimea câmpului și a lucrării nu trebuie să ne facă să credem, că ar mai trebui mult timp, până să se termine această lucrare. Din contră, mărimea câmpului și a lucrării ar trebui să fie o puternică îndemnare pentru noi, ca să depunem la picioarele Domnului tot ce ar putea servi în lucrarea Sa, bine știind, că — odată ce întregul nostru popor s'a predat Domnului — El va binecuvânta și va îmulți slabele noastre mijloace și resurse, așa cum a îmulțit puținile pâini și cei câțiva pești la săturarea acelor multe mii de oameni. În privința aceasta Spiritul Profetic zice :

„Lumina adevărului trebuie să ajungă în toate ținuturile întunecate ale pământului într'un timp cu mult mai scurt, decât ar putea cineva crede cu puțință aceasta“, — *E. G. White, la Conferința Generală din 1893, Buletin, pag. 294.*

Această mare și repede lucrare va fi făcută cu puterea revărsării Spiritului Sfânt, la ploaia cea târzie. Și timpul ploaiei celei târzii a

venit. Acum 70 de ani și mai bine, în primile zile ale începutului lucrării acesteia, Domnul, prin Spiritul Său Profetic, ne-a trimis solia, că, atunci când lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc este pe încheiate, și timpul strâmtorării națiunilor venit, în timpul acela va veni și ploaia cea târzie. În „*Experiențe și Viziuni*“, la pagina 85 și 86, cetim :

„În timpul acela când lucrarea mântuirii este pe sfârșite, mari turburări vor veni pe pământ, iar națiunile se vor mânia ; totuș ele vor fi ținute pe loc, ca să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea. În timpul acela „ploaia cea târzie“, sau reînsuflețirea dela fața Domnului, va veni, să dea putere glasului celui tare al îngerului al treilea și să pregătească pe sfinți, pentru a putea sta în timpul vărsării celor șapte plăgi.“

În timpul acesta, când turburări deosebite au venit peste popoare, noi am avut experiențe binecuvântate, ca semne vădite, că au început să cadă primele picături din ploaia cea târzie. Ea aduce un nou spirit de redeșteptare și de reînviere în mijlocul nostru. Ici și colea, în locuri lipsite de ajutor, unde lucrători erau puțini, sau chiar lipsiau cu totul, am văzut anii aceștia o așa redeșteptare și o producere de roade atât de repede, sub influența primilor stropi ai ploaiei târzii, așa cum nu am văzut niciodată până acum. Timpul ploaiei târzii a venit. Dacă în miile de locuri din câmpurile lipsite ar veni o asemenea revărsare, cum am văzut în câteva locuri anii aceștia, — fața lucrării noastre pe acest pământ s'ar schimba deodată. Multe mii de suflete ar veni, să ceară sfat și conducerea în credință.

Dacă însă aceasta s'ar produce

deodată, atunci am fi noi gata, să îndeplinim partea noastră de lucru, sub puterea, conducerea și controlul Spiritului Sfânt? Dacă ne-am gândi la această chestiune, am ajunge să simțim mai bine lipsurile noastre proprii. Noi ar trebui să îngrijim a fi întotdeauna gata, să putem avea partea noastră cu Hristos la opera de sfârșirea lucrării cu putere mare. Reînsuflețirea primită ne face gata pentru lucrarea de acum, și gata de a trece cu bine momentele, când numele nostru va fi strigat în timpul încheierii lucrării de judecată în ceruri. Dumnezeu a făgăduit, că va da Spiritul Său, nu numai pentru trezirea sufletelor sincere din toată lumea, ci și peste servii Săi, ca ei să poată fi în stare, să ducă solia la sufletele cele redeșteptate. „Și peste servi și serve voiu turna Spiritul Meu în zilele acelea.“ Ioil 2, 29.

Astăzi să cerem în rugăciune această revărsare. Domnul ne spune să cerem :

„Cereți dela Dumnezeu ploaie în timpul ploaiei celei târzii ; atunci Domnul va face nouri mari și va da ploaie îmbelșugată pentru fiecare fir de iarbă din câmpie.“ Zah. 10, 1.

În timpul acesta al ploaiei târzii noi să înălțăm cererile noastre. Să cerem cu toți într'o unire. Cererile celor într'o unire au o mult mai mare putere. Numai după ce apostolii ajunseră să fie uniți și cu toți în acord într'u a căuta pe Dumnezeu în rugăciune, numai atunci a venit ploaia Spiritului Sfânt la Rusalii. Așa și noi, ca un popor și ca un singur om să cerem un nou botez al Spiritului Sfânt pentru o viețuire sfântă și pentru un serviciu deplin. Totuș, binecuvântarea aceasta are un caracter absolut personal. Spiritul nu se va vărsa asupra Comunității ca mulțime, adică în mas-

să ; ci asupra Comunității individ cu individ. „Asupra fiecărui fir de iarbă din câmpie.“ Deaceea fiecare personal trebuie să caute și să ceară Spiritul Sfânt. Noi nu vom putea primi această mare binecuvântare numai pentru faptul, că suntem scriși ca membri în registrul unei Comunități care primește Spiritul. Alții pot să primească binecuvântarea, iar eu să rămân printre cei nebinecuvântați, dacă eu nu caut și nu cer această binecuvântare pentru mine însumi.

Dar eu vreau să cer Spiritul Sfânt pentru mine însumi, căci inima mea are nevoie de El. Și, fraților și surorilor, și voi lini și copii, în zilele acestea să predăm din nou inimile noastre lui Isus, ca El să le curețe și să le umple.

Întâi inimile trebuie golite și curățite, și apoi umplute. Vorbind despre ploaia cea târzie la reînșuflețirea dela urmă, în „Experiențe și Viziuni“, la pag. 71 ni se spune :

„Văzui, că niciunul nu putea primi „reînșuflețirea“, dacă nu a obținut mai întâi deplina biruință asupra oricărui obicei păcălos, asupra mândriei, asupra egoismului, asupra iubirii de lume și asupra fiecărei vorbe și fapte rele.“

Domnul dorește, ca noi să dobândim această biruință. Noi, când e vorba să cerem revărsarea acestei mari binecuvântări peste inimile noastre însetate, nu avem nevoie de cine știe ce experiențe hecu-

noscute și greu de atins. Mântuitorul însuș este Cel care trimite Spiritul la ploaia cea târzie. El a primit promisiunea aceasta dela Tatăl pentru toți cei iubiți ai Săi. Așadar avem de a face cu El — cu Domnul, care ne iubește și care Și-a dat vieța pentru noi, ca să ne scape de toate aceste păcate.

El a obținut biruința pentru noi asupra fiecărui obicei păcătos. La El venim azi. El a zis, că va smulge toată planta, pe care nu a sădit-o Tatăl Său. Noi să supunem Domnului inimile noastre cu toate răutățile sădite în ele până azi. Deși poate că operația aceasta ni se va părea dureroasă, noi să zicem : Doamne, smulge din inima mea toate rădăcinile păcatului ! Distrugă în mine orice mândrie, egoism, și iubire de lume. Mărturisesc totul, și cer iertare și curățire de orice faptă și vorbă rea.

Azi, cu toți împreună, frați și surori, lași și mame, lini și copii, să ne rugăm cu toții pentru curățirea noastră și apoi pentru umplerea noastră cu torențele de binecuvântare, cari să ne facă în stare, să îndeplinim partea de lucru, pe care o așteaptă Domnul dela noi într'un astfel de timp ca acesta, și să ne pregătim și să ne pulem bine mereu gata, spre a ne putea înfățișa înaintea Domnului, când numele nostru va fi strigat înaintea tronului Său, când va veni rândul nostru la judecata cerească apropiată.

Prăbușirea civilizației și însemnătatea acestui fapt.

de L. H. Christian.

Civilizația este fructul copt al întreprinderilor omenești. Legi, obiceiuri, artă, știință, religie, și chiar vieța intelectuală a unei nații, a unei rase, sau a unei generații, cons-

tituie civilizația lor. Deaceea expresia de „civilizație modernă“ înseamnă de fapt starea sau orânduiala lumii de azi. Ea cuprinde vieța socială, intelectuală și religioasă trăită în

timpul acesta în țările luminate. Lumea civilizată este extrem de organizată în toate privințele și reprezintă o construcție foarte delicată, foarte încurcată și plină de complicații. Un topor ține ani de zile și se uzează, în cele din urmă, dar numai încetul cu încetul; din contră, un ceasornic, cu mecanismul său complicat, nu mai merge cum trebuie, chiar numai când un mic dinte dela o roțiță s'a rupt, sau au sărit dela locul său. La fel și cultura, sau civilizația — contrar părerilor din 'nainte de războiu, care pretindeau că ea ar putea să dureze pe veci — este un lucru foarte fragil și ușor de stricat. Cărările Istoriei sunt presărate cu ruinele civilizației trecutului, adică, cea a Romanilor, a Grecilor, a Caldeilor, a Egiptenilor, etc. Lucrul acesta n'ar trebui trecut cu vederea astăzi.

Orice civilizație reprezintă produsul unei religii, adică al credinței într'o putere supremă, sau într'un Dumnezeu. Când credința sau religia, sămânța sau rădăcina din care a crescut civilizația decade însăși, atunci civilizația ajunge să lanchezească și moare. Deși este adevărat, că Domnul Hristos nu a venit în lume, ca să civilizeze lumea, ci ca să mântuească pe oameni; totuși în mod indirect creștinismul a fost cel mai puternic factor de civilizație. Civilizația noastră modernă, cunoscută și sub numele de civilizație occidentală, este de fapt un rod al creștinismului și îndeosebi al reformei protestante și al credinței protestante. Misionari străini au fost în toate părțile purtătorii vieții civilizate și ai guvernelor stabile. Soarta civilizației este deci strâns legată de starea credinței și moralei creștine, așa încât dacă acestea se slăbesc, civilizația noastră

modernă va decădea și, în cele din urmă, va ajunge la piere.

Astăzi preluțfeni cei cari văd bine lucrurile, simt că civilizația este pe panta decăderii. Un mare scriitor englez zice: „Doresc să spun, că civilizația, în care trăim noi astăzi, se va prăbuși foarte repede. Civilizația europeană nu poate merge mai departe. Nu cred, că sunt mulți oameni, cari să-și dea bine seama cât de repede merge Europa pe panta decăderii, și cât de urgent afacerile Europei ar trebui restabilite pe o bază solidă, dacă voim ca civilizația și cultura modernă să mai poată fi salvate“. „Noi toți am intrat într'un proces de disolvare socială tot atât de profundă și de dezastroasă ca și aceia, care a adus prăbușirea imperiului Roman“. Un alt autor scrie: „Civilizația de dinainte de războiu a căzut în mii de puncte diferite. Ea aproape că a pierdut cu totul vechile instincte și simțiri de onoare, de cjaște de prudență, de cumpătate și înfrânare“. „Timpul de războiu a marcat începutul unei ere sociale, politice și economice.“ Generalul Smuts, președintele Uniunii Sud-Africane zicea în Aprilie trecut: „In Europa s'au deslănțuit forțe, cari vestesc mereu izbucnirea unui războiu, ce ar putea să se termine cu complectă ruină a civilizației Europene.“

Pare că aceasta este o lege a Istoriei, că adică numai o singură civilizație să existe în același timp. Civilizațiile trecute se mărgineau numai la o rasă sau națiune, și una putea să urmeze după alta; dar civilizația noastră de azi este internațională și pentru toate rasele, cuprinzând nu numai Australia, America și Europa, ci chiar și acele țări din Asia și Africa, cari abia au ieșit din barbarie. Dacă deci

această civilizație se prăbușește, nu mai există alta, care să-i ia locul, și atunci Istoria neamului omenesc de pe pământ trebuie să ajungă la sfârșitul ei. Ca să ne închipuim, că neamul ar urmă să se întoarcă atunci la starea de barbarie, aceasta nu se poate. Creștinii, cari cunosc Biblia, înțeleg de aci, cât de aproape ne găsim de sfârșitul tuturor lucrurilor. Dar, nu este oare foarte semnificativ lucrul acesta, că bărbați fără nici o credință în Dumnezeu, privind numai înfățișarea lucrurilor și a evenimentelor de azi, vorbesc pe față despre „apropiata nimicire a neamului omenesc“, și despre „apropiata pustiire grozavă a întregului pământ“?

Oamenii înșiși citează un mare număr de motive și de semne, cu cari să dovedească apropierea disolvării și prăbușirii finale. Mulți își dau seama că, până chiar și mentalitatea omenească se găsește în pragul prăbușirii. Cineva zice în privința aceasta: „Ultimii șapte ani, Universitățile din Europa s'au dovedit ca și paralizate. Apoi oamenii n'au mai produs nici măcar cel mai mic lucru de seamă pe terenul artelor, și nu s'au mai ridicat nicăeri nici o mare personalitate. „Deci alte dovezi despre decăderea neamului omenesc, fără speranță de a se mai opri în această decădere. Intr'adevăr, milioane de tineri au pierit în războiu. Mult mai multe milioane de suflete, îndeosebi mame și copii, au suferit serios din cauza lipsei chiar a hranei celei mai strict necesare, în plus, că au avut de îndurat lovituri sguuitoare din cauza evenimentelor războiului. Iafelegem deci, că neamul nostru omenesc a fost extraordinar de slăbit prin toate aceste plăgi, cari s'au abătut asupra pământului. Ner-

vozitatea, cazurile de nebunie, de tuberculoză, etc., au crescut într'o măsură înspăimântătoare. „In Buda-
pesta, oraș de un milion și jumătate locuitori, sunt astăzi mai bine de 250.000 copii bolnavi, de tuberculoză și de rachitism (slăbirea oaselor). „Alții vorbesc despre militarismul în creștere și spun: „Continental European se găsește în ajunul unei serii de războaie încă și mai violente, care amenință să distrugă civilizația. Astăzi în total se găsesc în Europa sub arme mult mai mulți oameni decât înainte de războiu.“ Lucrul acesta se poate spune la fel și despre celelalte puteri militare din afară de Europa. Mulți scot deasemenea în relief urmările fatale ale prăbușirii economice și industriale, și zic: „Toată Europa se va sfărîmă în bucăți, dacă nu se vor găsi noi condiții de viață și dacă echilibrul economic atât de sguduit de războiu, nu va fi restabilit.“

Cu toate acestea, adevărata cauză a prezentei prăbușirii a civilizației este faptul că neamul omenesc s'a îndepărtat dela Dumnezeu. In Franța și în Rusia, două puteri dominante, două din națiunile cele mai mari, de pe pământ, ateismul a crescut înspăimântător, punând stăpânire pe sufletele multora. In alte țări ca Spania, Italia și Anglia, în cari acum câțiva ani oamenii păreau că vor să clădească pe credință, există astăzi un puternic curent, care împinge spre ateism. Germania, una din țările reformei religioase și puternic stălp al creștinismului, este acum dospită de aluatul cel rău al comunismului și al altor forme de necredință. Conducătorul școalelor din Berlin, Herr Löwenstein, din naștere evreu ortodox, dar acum un ateist declarat, duce o aprigă luptă contra oricărui

învăţământ de religie în şcoli. Ca urmare a acestei propagande şi mişcări antireligioase, mii de oameni îşi declară azi ieşirea din Biserică, ca să rămână fără nici o confesiune. În 1920 din Biserica luterană s'au retras 305.000 persoane, cu menţiunea, că sunt liberi cugetători. În Berlin mii de copii de şcoală, chiar şi dela 14 ani în jos, până la copiii de clasele primare în vârstă de şase ani, au pornit în demonstraţii pe străzile oraşului, purtând steaguri cu inscripţia: „Afară cu Dumnezeu din şcoală!“, „Daţi-ne şcoală laică!“, „Religia este opiu adormitor pentru mintea popoarelor“, şi multe asemenea inscripţii“. „Profesorul unei şcoli din Dresda a dus pe şcolarii săi într'o tipografie socialistă şi acolo fiecare copil, împreună cu altă literatură ateistă, a primit şi o broşură intitulată: „Ciurma credinţei în Dumnezeu“.

Noi Adventiştii nu ne-am dat seama, cum ar fi trebuit, despre acest însemnat factor, care contribuie la prăbuşirea civilizaţiei şi care este acest modern „războiu contra lui Hristos“. Dar sunt şi alte cauze şi mai puternice, cari contribuie la prăbuşirea culturii moderne. Catolicismul şi astăzi, ca şi altă dată, făureşte planuri viclene pentru distrugerea oamenilor, aşă că, într'un ajungerea scopurilor sale — nici azi nu se va sfîi, să treacă chiar peste cadavre. Aşă numita „armată neagră“ a Iezuiţilor este şi astăzi cel mai mare inamic al societăţii moderne. Protestantismul slăbit prin apostaziare, prin adoptare de obiceiuri lumeşti şi prin conducerea după principiile filozofiei materialiste, şi-a pierdut orîşice putere, aşă că nu mai contează. Decăderea morală a generaţiei de astăzi este îngrozitoare. A mai îm-

mulţi cuvintele în privinţa aceasta, ar fi cu totul de prisos. Astăzi bărbaţi şi femei cu simţiminte înalte stau îngroziiţi în faţa depravării şi stricăciunii, care se dă pe faţă chiar între tineret. Un fost prim-ministru al Italiei, declară în cartea sa, „Europa cea fără pace“: „Problema Europeană este mai întâi de toate o problemă morală. De ce se găseşte Europa astăzi într'o aşă criză economică? — pentru că ea se găseşte continuu într'o nespuse de confuză stare morală. Societatea este stăpînită de ideile morale cele mai primejdioase.“ Pentru noi Adventiştii această prăbuşire a culturii şi a civilizaţiei moderne îşi are o mare însemnătate, căci constituie o solie, un avertisment şi o îndemnare cu privire la care vreau să mă refer în următoarele puncte.

1) Strămătorarea din lumea de astăzi constituie un puternic sunet de trompetă, care ne cheamă la o adevărată redeşteptare, spre a da pe faţă vechiul spirit advent şi zelul pionierilor mişcării adventiste, şi spre a dovedi azi credinţa părinţilor şi înaintaşilor noştri. Noi am predicat până acum timp de şaptezeci şi şapte de ani, că sfârşitul este la uşă. Pe temeiul cuvîntului lui Dumnezeu, noi am declarat sus şi tare, că războiul, foametea, scumpeţea de traiu, revoluţiile, grevele şi suferinţele de tot felul aveau să urmeze ca semne ale sfârşitului. Lumea a primit zeci de ani de zile cu multă indiferenţă vestirea noastră; iar bisericile oficiale au răs de predicarea noastră. Dar acum solia noastră bazată pe profeţiile Biblei a ajuns să fie respectată şi preţuită de mulţi, precum putem dovedi aceasta, chiar studiată de către bărbaţi de stat şi la curţile regilor. Astăzi oamenii nu mai batjocoresc solia noastră. După cum

cineva nu poate tăgădui lumina soarelui, astfel necredincioșii și batjocoritorii de astăzi nu mai pot tăgădui, ci sunt siliți să adeverească împlinirea exactă a întregii noastre predicări, din cei șaptezeci de ani trecuți. Astăzi nu mai avem deaface cu teorii, ci predicarea este dovedită cu fapte și cu stări recunoscute pretutindeni. Dar, chiar și despre apostoli stă scris, că și dintre dânșii, chiar după înviere, „unii se îndoeau“. Mat. 28, 17. Astfel și între noi ar putea fi careva, căruia să i se pară, că venirea Domnului nu va fi așa curând. Această îndoială vinovată poate însă fi biruită. Desigur, când chiar oameni din lume, pe cum văzurăm și mai sus, și pe cum a declarat unul dintre cei mai mari bărbați de stat, cred și spun: „Noi ne precipităm spre un dezastru“, sau, cum a zis Dr. Mott, „vedem, cu ochii, cum se prăbușește totul“; noi, cari cunoaștem totul din Scripturi, n’ar mai trebui să stăm la îndoială cu privire la apropierea sfârșitului. Solia despre apropiata venire în mărire a Domnului Hristos nu trebuie, deci, să o vestim cu un ton nesigur.

2) Scrintirea și pervertirea moralei și a moravurilor este un semn, că puterea Spiritului Sfânt, care ține totul în frâu, a început să se retragă de pe pământ. Acum câțiva ani de zile spiritul profetic ne spuinea, că îngerul harului este pe punctul de a-și lua sborul de pe pământul acesta, și că atunci, când îngerii lui Dumnezeu vor înceta de a mai ține în respect vânturile furiei patimilor omenești, atunci toate elementele de luptă se vor năpusti unele asupra altora. Atunci întreaga lume va fi atrasă într’o ruină și într’un dezastru mult mai cumplit, decât acela, care s’a abătut asupra Ierusalimului din vechime, când fu dis-

trus de Romani; și aceste forțe se găsesc acum deja pregătite, așteptând numai permisiunea divină, ca să răspândească pretutindeni pustierea și jalea. Trăim astăzi în timpul când se inventează noi forme de păcate, noi căi de păcătuire, noi instrumente de distrugere, atât de groaznice și atât de dezastruoase, încât putem vedea absolut clar, că lumea aceasta este din ce în ce mai mult lăsată cu totul pe mâna îngerilor răi, doritori de distrugere. Într’adevăr, oameni luminați, în diferite țări, recunosc azi, că forțele de distrugere în pregătire sunt mai mult decât omenești. Mereu, mereu au declarat chiar persoane necredincioase că, într’adevăr, parcă niște ființe invizibile sunt astăzi la lucru, ca să pregătească dezastrul și prăbușirea neamului omenească.

3) O civilizație în decădere va aduce cu siguranță așa turburări, așa mizerie și suferință cum nu s’a mai văzut în tot ce spune Istoria despre măcelurile și suferințele cunoscute pe pământ. Vedem aceasta astăzi; dar ce va trebui să fie odată, când ne gândim, că această îmulțire a crimelor, această cruzime sfâșietoare de inimi și aceste suferințe chinuitoare reprezintă toate numai „începutul durerilor“. Aproape întreaga creștinătate nesocotește cu totul Legea lui Dumnezeu. Această nesocotire a poruncilor lui Dumnezeu va da naștere la mii de rele: desbinări, ură, nedreptăți și crime, până ce pământul va ajunge un mare câmp de luptă și o mocirlă de corupții. „Dea oamenii la o parte granițele impuse de către Legea lui Dumnezeu, și vor vedea, că atunci și legile omenești vor ajunge a fi desprețuite pe față“. „Lumea civilizată va ajunge atunci o întregă hoardă

de bandiți și de ucigași ; iar pacea, liniștea și fericirea vor fi isgonite de pe pământ". „Mărturii profetice“, vol. IV, pag. 472—401. 402.

4) Sfintele Scripturi ne avertizează, să știm, că la începerea unor astfel de timpuri „unii se vor abate dela credință... vorbind minciuni cu făjărnicie;... oprind căsătoria și poruncind să se abțină dela mâncări, pe cari Dumnezeu le-a făcut să fie mâncate cu mulțumire“. 1 Tim. 4, 1—3. În Mărturiile Spiritului profetic cetim, cu privire la aceasta, următoarele: „La scurt interval înainte de începerea furtunii, o parte din cei cari mărturiseau credința în solia îngerului al treilea, dar nu fuseseră sfințiți printr'ânsa, părăsesc poziția lor și caută scăparea sub stindarul puterilor întunericiiului.“ Am întâlnit asemenea abătuși nu numai în Europa, ci și în alte părți. Fanatismul pune stăpânire pe oameni. Mulți din ei iau poziții extreme, căutând să facă din lucruri mici, condiții de mântuire și puncte principale ale soliei. Ca să-și acopere propriile lor păcate, ei ridică învinuiri contra organizației, criticând pe aceia, pe cari Domnul i-a ales, să fie conducători în lucrare. Este lucru foarte evident, că Satana în timpul acesta face sforțări uriașe pentru a clinti credința și, dacă ar fi posibil, să amăgească chiar pe cei aleși. Mat. 24, 24 ; Rom. 16, 17. 18.

5) Cum vedem lumea de azi în frământare și și neliniște, înțelegem că a sosit timpul, când să cadă ploaia cea târzie. „La începutul timpului strâmtorării noi am fost umpluți cu spiritul sfânt“. Inceputul timpului strâmtorării amintit aici, nu însemnează începutul timpului plăgilor ci un scurt timp mai înainte de vărsarea plăgilor, cât

încă Domnul Hristos este tot în Sanctuarul ceresc. În acel timp, când lucrarea de mântuire este pe sfârșite, mari turburări vor veni pe pământ și mare strâmtoare, iar națiunile se vor înfuria ; totuș, ele vor fi ținute în respect, ca să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 77. Aceste cuvinte ale spiritului profetic sunt pline de înțeles pentru noi. Este dela sine înțeles, că am sosit acum la începutul acestui timp de turburări și strâmtoare, despre care este vorba aci, când lucrarea mântuirii este pe sfârșite, iar ploaia cea târzie, reînsoțirea dela fața Domnului, a început a veni. Acest botoz cu Spirit Sfânt duce pe credincioși la o mai deaproape cercetare a inimii, la unire între dânsii, la sfințenia vieții și la o adevărată întoarcere spre Dumnezeu, un spirit de adâncă pocăință și o nouă vieță și putere nu numai în adunări mari ocazionale, ci și în adunările pe districte și în adunările Comunităților. Solia este primită astăzi de mii și mii de oameni. Frații noștri sunt plini de curaj și gala să sufere, să dea și să facă mai mult decât orișicând pentru lucrarea Domnului.

6) Cel mai dintâi și mai însemnat lucru, pe care ni-l face cunoscut prăbușirea civilizației noastre este, că noaptea s'a apropiat, când nu vom mai putea lucra. Chiar astăzi lucrarea e mult mai grea de făcut ca în anii precedenți. Călătoriile au ajuns nesigure. Dejà a devenit imposibil de a mai pătrunde în anumite țări. Dar aceste dificultăți îndeamnă pe soli la un zel și mai mare și dă soliei un nou înțeles, o nouă putere. „În timpul turburării și în încurcăturile din lume, de felul cărora nu se mai văzuse niciodată, Mântuitorul cel

înălțat pe cruce pentru noi va fi vestit poporului din toate țările și din toate locurile, ca tot cel care privește spre Dânsul, să nu moară, ci să aibă viață veșnică“. Într’adevăr, persecuții, foamete, tristețe și suferință întâmpinăm pretutindeni; dar Mântuitorul poartă de grijă credincioșilor Săi. Am văzut anii aceștia, cum Domnul deschide ușile închisorilor, hrănește pe cei înfomețați, vindecă pe cei bolnavi, drept care noi n’avem nevoie să ne temem. Fericita nădejde strălucește astăzi înaintea noastră mai

mult decât oricând. Timpurile aceste vestesc poporului lui Dumnezeu o solie de curaj și de mângâiere. Domnul și Mântuitorul nostru va veni în curând. Cel mai mare eveniment al tuturor veacurilor, speranța patriarhilor, a profeților, a apostolilor și a martirilor este aproape de împlinire, iar domnia păcatului a sosit la sfârșitul ei. Civilizația și cultura de azi în prăbușire, împreună cu toate păcatele și suferințele ei, va face loc bucuriei veșnice pe pământul creat din nou.

RUGĂCIUNEA E DE TREBUINȚĂ ¹⁾.

P. P. Paulini.

„Veghiați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“. Mat. 26, 41.

Un avertisment și un îndemn.

Suferințele din Ghetsemani, lupta până la sudori de sânge împotriva Ispititorului, a determinat pe Mântuitorul lumii să dea acest avertisment și îndemn urmașilor Săi. Ca Fiu al lui Dumnezeu venit din cer ca să nimicească lucrurile diavolului de pe pământ (Ioan 3, 8), cunoștea primejdia cea mare care pânzește sufletul omului, pentru că măsurase puterea aceluia cu care luptase pentru izgonirea lui din cer (Apoc. 12, 7—9).

Învățătorul divin n’a vorbit niciodată de prisos. Orice cuvânt cristalizat în Evanghelie este adevăr etern vrednic de crezare, chiar dacă cei cari au uitat pe Dumnezeu nu-l mai iau în seamă.

Pentru mulți oameni avertismentul și îndemnul amintit mai sus poate că nu prezintă nici o impor-

tanță, pentru că nu cred în veracitatea cuvântului lui Isus. De aceea nici nu înțeleg și nu vor înțelege niciodată primejdia care amenință existența sufletului lor, dar nici nu vor fi scutiți de urmările teribile. Pentru cei credincioși însă, cuvintele de mai sus, ca și toate descoperirile făcute de Isus în Evanghelia Sa, sunt expresia purtării de grijă a lui Dumnezeu și doada nemărginităi Sale iubiri față de cei ce vor fi mântuiți.

Motivul care determină pe Domnul să îndemne pe credincioșii Lui la veghiere și rugăciune, îl găsim în cuvintele

„Ca să nu cădeți în ispită“.

Ispita este mijlocul în aparență inofensiv, dar în realitate îngrozitor, prin care diavolul prinde pe oameni în stăpânirea sa. Mărimea și mulțimea ispitelor contra cărora avertizează Isus Hristos sunt în funcție de puterea cauzei care le provoacă. Dar oricare ar fi forma is-

1) Textele citate în prelegere se vor cerceta în mod serios mai dinainte, de fiecare acasă. În cursul celirii în adunări nu se vor mai aminti.

pitei (Prov. 1, 10; 1 Cor. 15, 33; 1 Tim. 6, 9; Ioan 15, 18), un lucru rămâne pe veci stabilit: obârșia ei nu este în nici un caz în Dumnezeu, pentru că Sfânta Scriptură spune că „Dumnezeu este necercat de rele și El nu ispitește pe nimenea“. Iac. 1, 13. Ispititorul adevărat, adică obârșia păcatului este diavolul, „pentru că dela început diavolul păcătuiește“. 1 Ioan 3, 8. Diavolul e atât de identificat cu răul, încât, oridecâteori „spune o minciună“, după cum zice însuș Isus, „vorbește din ale lui“. Ioan 8, 44.

Diavolul urăște binele din principiu, de aceea și este vrăjmașul lui Dumnezeu, care este cauza bițnelui.

În pilda cu neghina Mântuitorul ne-a descoperit atât de elocvent obârșia răului din lume. El a zis: „Impărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Și venind slugile stăpânului i-au zis: „Doamne, oare n'ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?“ El le-a răspuns: „Un vrășmaș a făcut lucrul acesta“...

Apoi zice mai departe în tâlcuirea pildei cu neghina: „Vrăjmașul care a sămănat-o este diavolul“. Mat. 13, 14—30. 36—39.

„Din cauza diavolului primii doi oameni au fost îndemnați la rău și de atunci este neobosit în a ispiti cu mare putere pe toți locuitorii pământului.

În Apocalips puterea lui extraordinară este simbolizată cu cea a unui „balaur mare“, viclenia lui cu „șearpele din început“. El mai este numit „diavolul“ și „satana“,

pentru că „rătăcește lumea întregă“. Apoc. 12, 9.

El este pururea preocupat în a deșteptă gânduri rele în oameni, de a-i momi la poște vinovate și de a isgoni din ei gândurile cele bune.

Sfânta Scriptură pomenește de multe cazuri în cari Satan a fost inspiratorul la fapte neplăcute lui Dumnezeu, din care cauză făptuitorii și-au atras pedepse grele împotriva lor.

„Satana s'a sculat împotriva lui Izrail și a ademenit pe David să numere pe Izrail“ drept provocare și înălțare de sine față de Dumnezeu, și „Dumnezeu a trimis ciuma în Izrail și au căzut din Izrail șaptezeci mii de bărbați“. 1 Cron. 21, 1. 14.

În timpul Sfintei Cine „diavolul pusé în inima lui Iuda Iscariotul gândul să-l vândă pe Isus“. Ioan 13, 2. După ce și-a venit în minți, căindu-se recunoscú că „a vândut sânge nevinovat“, și se spânzură.

Lui Anania „i-a umplut Satana inima până într'atâta că minți pe Duhul sfânt și ascunse o parte din prețul moștoarei“. Fapt. 5, 3.

Prin ispite diavolul își pune voiața în puternică în locul celor ce-l ascultă, până într'atâta, încât devin prinși ca într'o cursă de fier. În chipul acesta el le întipărește în totul firea lui prefăcându-i în fiii săi folosindu-se apoi de ei spre ajungerea scopurilor sale. 1 Tim. 3, 7; 2 Tim. 2, 26; Fapt. 13, 10; 2 Cor. 11, 15; Efes. 2, 2.

Pe temeiul lucrării sale de ispititor, diavolul se erijează în „stăpânitorul acestei lumi“ și se crede a fi „dumnezeul veacului acestuia“. Ioan 12, 31; 14, 30; 16, 11; 2 Cor. 4, 4.

„Și dacă Evanghelia noastră este încă acoperită cu o mahramă“ zi-

ceă apostolul Pavel, „este acoperită numai pentru cei cari sunt pe calea pieirii; și anume, pentru necredincioșii, a căror minte a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“. 2 Cor. 4, 4. 5.

Dacă străduința cea mare a diavolului este de a sustrage prin fel de fel de ispite pe oameni dela lumina Evangheliei, care le deschide calea la viața veșnică, atunci avertismentul lui Isus Hristos este cu atât mai îndreptățit, și față de o atât de mare primejdie, cu dreptate trebuie să zică tuturor

Vegheați !

A veghea însemnează „a nu dormi noaptea“, „a rămâne treaz“, „a fi de pază“ și în mod figurat însemnează „a lua seama“, „a fi cu luare aminte“.

Prin îndemnul „vegheați“ Mântuitorul vrea să zică deci: „nu dormiți“, „fiți trezi“, puneți-vă în gardă“, „fiți cu luare aminte, ca să nu cădeți în ispită“. Și apostolul Petru în una din epistolele sale mai adaugă: „căci împotrivorul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă căutând pe cine să înghiță“. 1 Petru 5, 8.

Intențiunea acestui vajnic împotrivor, după cum văzurăm mai sus, este de „a orbî mintea celor necredincioși, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“. El știe că Evanghelia lui Hristos este o putere a lui Dumnezeu, care poate mântui pe fiecare care crede. El știe că prin Evanghelia Dumnezeu a dat mari și scumpe făgăduinți oamenilor și că toate acele făgăduinți formează

la un loc „fericita speranță a creștinilor“. El știe că toți cei mântuiți așteaptă cu dor împlinirea făgăduinții revenirii lui Hristos în mărire, spre a-i lua la Sine și a sta tornici împărăția cea eternă. De aceea se sârguește din răspuțeri să abată atenția, dacă se poate chiar și a celor aleși, dela pregătirea lor în vederea acestui solemn și hotărâtor eveniment.

Și, ca nu cumva urmașii lui Hristos să fie legănați spre adormire, ca cele cinci fecioare nechibzuite din pildă, și spre a nu fi prinși în cursa vicelanului, Mântuitorul le zice: „priveghiați, că nu știți în care zi vine Domnul vostru“. Mat. 24, 42.

Istoria spune că pe când Atena era înconjurată și asediată de Lacedemonieni, Alcibiade temându-se ca sentințele cari păziau orașul să nu adoarmă, le porunci să privească neconținut spre lumina pe care le-o va arăta dela castelul său. El le zice: „De îndată ce veți zări lumina dela castelul meu fiecare să aprindă și să ridice sus lumina sa, ca să mă conving că nu a adormit. Acela care nu va face astfel, va fi aspru pedepsit“. Și fiecare așteptă treaz, să vadă lumina comandantului său, ca să poată ridica sus lumina lui. Cei ce erau de pază, vegheau toată noaptea și primejdia fu înlăturată. Inimicul nu putu să cucerească cetatea.

După cum au fost Atenienii înconjurați și asediați de dușmani, tot așa adevărații fii ai lui Dumnezeu sunt înconjurați de vrăjmași nevăzuți. Și nu trebuie uitat, că acești vrăjmași nevăzuți sunt mai vicleni, mai puternici și mai primejdioși decât cei văzuți.

De aceea îndeamnă și apostolul Pavel pe credincioșii din toate tim-

purile și de pretutindeni: „Fiți puternici în Domnul și în tăria virtuții Lui. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor lumii acesteia de întunec, împotriva duhurilor rele, cari sunt în văzduh“.

Singura armă cu care se poate lupta contra acestor puteri ale întunecului este

Credința.

Isus zice: „Tot este cu putință celui care crede“. Marc. 9, 23. „Cine crede în mine“, a zis Fiul lui Dumnezeu, „va face lucrurile pe cari le fac eu“. Dacă Isus, deci, s'a arătat să nimicească lucrările diavolului, cum nu vor reuși și urmașii Domnului să facă la fel? Apostolul Pavel ca unul care a luptat lupta cea bună până la sfârșit, recunoaște acest lucru și afirmă cu tărie că, „cine crede într'ansul nu va fi rușinat“. Rom. 9, 33.

După cum Isus a biruit prin puterea Tatălui toate tentațiunile celui rău, respingând ispitele venite din partea împotrivorului, tot așa și urmașii Săi vor învinge pe ispitorul, dacă vor rămâne statornici în credință și neclintii în speranța Evangheliei. Apostolul Pavel vorbind despre goana diavolului după cei ce vrea să-i înghiță, da sfatul:

„Luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău“, și prin Evanghelistul Ioan, însuș Domnul promite: „fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Biruitorul nu va fi nici de cum vătămat de a doua moarte“. Efes. 6, 16; Apoc. 3, 10. 11.

Pe temeiul acestor asigurări Abel, Enoch, Noe, Abraam, Iacob, Isaac, Moise și alți oameni ai lui Dumnezeu „au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat împliniri de făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrămașe. Alții au suferit batjocuri, bălăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit imbrăcați în piei de oaie și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, — ei de cari lumea nu era vrednică — au rălăcit prin pusliuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpături ale pământului“. Ebr. 11, 1—40.

Toți aceștia nu s'au lăsat momiiți, nici ispitiți de stăpânitorul întunecului de aceea au fost lăudași pentru credința lor. Ei se pot asemăna cu sentinela romană care păziază pe vremuri orașul Pompei.

Când orașul Pompei a fost acoperit de cenușa Vulcanului Vezuviu în anul 79 după Hristos, au fost înmormântați mulți oameni sub ruine. După desgroparea orașului de sub stratul de lavă care-l acoperise, s'au găsit oameni petrificați în poziția în care fură surprinși atunci la erupțiunea vulcanului.

Unii au fost găsiți ascunși sub boltele mari ale caselor, unde se refugiaseră. Alții au fost găsiți pe strade, așa cum înmărmuriseră în momentul când încercaseră să fugă de primejdia care se deslănțuise asupra lor. Alții în alte poziții cari mai de cari mai ciudate. Dar unde fu găsită sentinela romană? Sentinela romană fu găsită de pază, în picioare, la poarta orașului, cu arma în mână, acolo unde o postase căpitanul său. Când cerul și-a vărsat

mânia prin fulgere și tunele pe deasupra ostașului roman, și în timp ce pământul se cutremură sub picioarele lui, când fluviul de lavă se scurgea depe muntele vărsător de foc, sentinela rămase la postul ei, și după 1800 de ani fu găsită neclintită la locul unde o pusese comandantul.

Dacă și adevărații creștini vor rămâne la postul unde i-a pus Mântuitorul lor, dacă rămân credincioși în învățătura Maestrului lor, și ei „vor fi păziți de al încercării ceas, care are să vie peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii depe pământ“. Apoc. 5, 10.

Dar pentru a fi puși la adăpost de ispitele împotrivilorului, și pentru a fi păziți de al încercării ceas, care va veni peste lumea întreagă, nu este destul numai să veghem cu credință, ci Mântuitorul mai zice

„Rugați-vă !“

Rugăciunea stă în strânsă legătură cu vegherea. Ea este termometrul spiritual, care indică gradul de căldură religioasă din inima fiecărui credincios în parte, dar și al bisericii creștine întregi. Adevărata cauză care îndeamnă pe un creștin credincios la rugăciune, este credința în atotputernicia lui Dumnezeu, credința în veracitatea cuvântului și făgăduințelor Sale, credința în necesitatea mântuirii de păcate și a protejării contra „celui rău“. După rugăciune se cunoaște starea lăuntrică a sufletului omului. Ea este comunicarea nemijlocită cu Dumnezeu și formează punctul culminant al vieții noastre religioase.

Cei necredincioși și netemătorii de Dumnezeu nu se roagă niciodată, sau se roagă numai de formă și de ochii lumii. Putem spune cu

siguranță că starea moralo-religioasă a unui om, a unei familii, a unei societăți creștine, a unui popor, e apreciată după felul cum se roagă.

Rugăciunile noastre se aseamănă câteodată cu nesăbuinta acelor copii, cari bat în fereastra vecinului, ș'apoi fug și s'ascund. Batem la ușa cerului, ș'apoi ne refugiem în întunericul lumii, în loc să așteptăm răspunsul lui Dumnezeu. Lucrăm ca și cum ne-ar fi teamă să primim binecuvântările Celui Prea Înalt.

Unii creștini se aseamănă acelor cerșetori, cari trag clopoșelul dela ușa casei cu șfială și îndoială și care-și zic: „Mi-o deschide oare cineva? Da-mi-or ceva?“ Dar alții se aseamănă cu copilul casei, care când vine dela școală trage clopoșelul cu putere, căci știe că mama, ori tata va deschide cu siguranță și că găsește masa pusă.

Cel nepocăit trage clopoșelul rugăciunii cu timiditate, căci se întrebă „îmi va iertă Dumnezeu păcatele? Scăpa-mă-va Dumnezeu de cutare sau cutare ispiță sau primejdie?“. Dar copilul lui Dumnezeu, care stă în raporturi familiare cu Dumnezeu, trage cu putere clopoșelul rugei și Domnul îi deschide comoara harului Său, căci nu poate lăsa pe copiii Săi să plece goi.

Rugăciunea este ultimul mijloc de scăpare al unui dreptcredincios, după ce toate mijloacele de încercare în lupta credinții au dat greș. Experiența pe care o voiu istorisi mai la vale, întărește acest necontestat adevăr.

Se zice că în timpul Reformațiunii a avut loc în Torgau o adunare a căpeteniilor Reformațiunii. Timp îndelungat se sfătuiseră Reformatorii și erau îngrijorați de biruința finală a cauzei lor. Pe la ju-

mătaea consfătuirii Melancton, unul dintre capii mișcării de reformă, fu chemat afară și trebui să treacă printr'o odaie, în care se adunaseră câteva mame cu copiii lor, ca să se roage pentru succesul Reformatorilor. Priveliștea aceasta l'a îmbărbătat atât de mult, încât zise lui Luther: „Să nu ne temem, am văzut pe aceia cari se luptă pentru noi și cari ne apără. Ei nu vor putea fi învinși de nimic în lume“.

Acolo unde creștinii se roagă, Dumnezeu este în mijlocul lor. Și dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi contra noastră?

Apostolul Pavel amintește adesea în epistolele sale cum primii urmași ai Domnului, ca unii cari luaseră pildă dela Mântuitorul lor, se rugau unii pentru alții.

„Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, în rugăciunile, pe cari neîncetat le facem pentru voi“, scrie apostolul Pavel către frații Coloseni. Și mai departe zice: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm lui Dumnezeu pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința adâncă a voiei lui, însoțită de orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel, să vă purtați într'un chip vrednic de Domnul, așa ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: fie aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu întăriți, în toate privințele, prin puterea Lui slăvită, ca să ajungeți să suferiți orice, cu îndelungă răbdare și cu bucurie“. Colos. 1, 3. 9—14.

Cu altă ocazie scrie frașilor Tesalonicieni, astfel: „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeu nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, și să impli-

nească în voi, cu puterea Lui, orice lucru plăcut Lui, și orice lucrare izvorită din credință, pentruca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi să fiți proslăviți în El, prin harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos“. 2 Tes. 1, 11. 12.

Dacă pe deoparte mai marii bisericii, adică păstorii ei, veghează și se roagă pentru sufletele credincioșilor lor păstoriți, pe de altă parte și aceștia din urmă, sunt dator să se roage cu iubire pentru conducătorii lor.

„Rugați-vă pentru noi“, zice apostolul Pavel, „căci suntem încredințați că avem un cuget bun, ca unii cari suntem hotărâți să ne purtăm bine în toate lucrurile. Mai ales vă rog cu stăruință să faceți lucrul acesta, ca să fiu înapoiat mai curând“. Ebr. 13, 18. 19.

Rugăciunea este necesară, pentrucă astâmpără pe deoparte nostalgia după Dumnezeu și întărește legătura sufletului cu El; pe de altă parte ajută la încheerea operei de mântuire pe pământ. De aceea îndeamnă nu numai Isus, dar și apostolii, la rugăciuni reciproce.

„Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru propovăduirea Cuvântului, ca să putem vesti taina lui Hristos“. Colos. 4, 3.

Cu altă ocazie apostolul Pavel, conștient de măsura până la care un credincios trebuie să stea în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, zice: „Rugați-vă neîncetat... căci aceasta este voința lui Dumnezeu“. 1 Tes. 5, 17.

A ne ruga „neîncetat“, firește, nu vrea să zică să stăm pururea plecați pe genunchi în rugăciuni interminabile, ci vrea să zică ne-

greșit „să fim ziua și noaptea cu temere de Dumnezeu“. Prov. 23, 17 u. p., adică, să căutăm cele de sus, unde este Hristos, și să gândim cele de sus, nu cele de pe pământ, ca unii a căror vieală este ascunsă împreună cu Hristos în Dumnezeu.

Dorul de Dumnezeu făcea pe David să-și aducă aminte de El și în așternutul său și cugetă la El și în vegherile sale de noapte. Ps. 63, 7.

Dacă frații în Domnul se roagă la Dumnezeu unii pentru alții: părinți pentru copii și copiii pentru părinți; păstori pentru păstoriți și păstoriții pentru păstori, — unirea spiritului va fi asigurată și puterea împotrivișorului va fi în veci înfrântă.

Odată am citit următoarea întâmplare:

Un tată, care nu credea nici în Dumnezeu, nici în veracitatea Cuvântului divin, venind într-o seară acasă, întrebă, ca de obicei de copila sa iubilă.

— „S'a dus la culcare“, îi răspunse soția sa.

— „Vreau s'o văd și s'o sărut“, zise tatăl, căci își iubiă foarte mult copila.

Când ajunse în fața ușei camerei de culcare, auzi pe cineva rostind o rugăciune. Era mica Ioana. Și auzi cum copila se rugă:

— „Dumnezeule atotputernic. Te rog, ajută și înduplecă pe tatăl meu să vie la adunare și să asculte predica predicatorului nostru“.

Copila rugase adesea pe tatăl ei să meargă cu ea și cu mama ei la adunarea credincioșilor, spre a ascultă cuvântul lui Dumnezeu, dar tatăl se opuse, zicând: „Nu, nu viu copila mea!“

După ce auzi însă pe copila sa rugându-se pentru el, se hotărî să

meargă la adunare, la prima invitație ce i-ar mai face. El se ținu de cuvânt se duse, și predica i-a mișcat inima. Pe când se înapoia spre casă, luă mânușita copilei sale și punând-o în mâna sa, zise: „Ioana mea, copila mea, Dumnezeu-tău să fie de aci înainte și al meu, și predicatorul tău să fie și al meu“.

Și așa deveni acest tată necredincios un urmaș al lui Hristos, în urma rugăciunii copilei sale.

La fel s'au petrecut lucrurile cu un fiu neascultător, pentru care s'a rugat cu stăruință o mamă văduvă.

Am celit odată despre un fiu al unei văduve din Anglia, care căzuze între prieteni răi și care apucase pe calea fărădelegilor. Cu toate avertismentele și îndemnurile mamei sale, tânărul stricat de vici n'a vrut să se mai întoarcă. Într-o zi, când mama sa află că fiul proiectase să meargă iarăși la clubul tovarășilor săi de petreceri, încercă din răsuputeri să-l înduplece să rămâie acasă. Dar toate îndemnările și rugămințile îndureratei mame fură zadarnice. Fiul ei răspunse: „Cu toate acestea tot voiu merge!“

Atunci mama îi răspunse: „Și dacă vei merge, voiu ști ce să fac: Mă voiu închide în cămăruța mea, mă voiu arunca în genunchi înaintea lui Dumnezeu și nu voiu încetă de a mă rugă pentru tine, până nu voiu vedea iarăși fața ta“.

Fiul neascultător, atras de momelile „celui rău“, se duse să petreacă în poște vinovate. Dar nu avu nici o bucurie, căci icoana mamei sale căzută în genunchi în rugă, îl chinu în suflet atât de mult, până când în sfârșit, se hotărî să plece acasă, spre a vedea de mama lui trudită. El o găsi încă în genunchi rugându-se. Se plecă

binisor lângă ea, și căzând de gâtul ei, mulțumî lui Dumnezeu pentru iubirea ei de mamă.

Din ziua aceea fiul văduvei, începî să umble cu ea pe acelaș drum spre cer.

Iubiți părinți, rugați-vă pentru copiii voștri ca să nu cadă în ispită. Iubiți copii, rugați-vă pentru părinții voștri, ca să nu slăbească în credință și să nu piardă răbdarea.

Frați, surori în Domnul, veghiați și rugați-vă neîncetat ca să puteți fi păziți contra ispitelor „celui rău” în al încercării ceas, care a venit peste lumea întreagă! Rugați-vă pentru mai marii voștri, căci ei priveghează la mântuirea sufletelor voastre. Rugați-vă pentru ei, ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v'ar fi de nici un folos!

PREGĂTIREA PENTRU SCHIMBAREA ÎN MĂRIRE.

de A. G. DANIELLS.

Subiectul acestei prelegeri este de foarte mare însemnătate. El privește deopotrivă, și pe cei mântuiți și pe cei ce se vor pierde. Să ne ajute Domnul tuturor, să prețuim pe deplin însemnătatea acestui subiect. Trecerea din această lume plină de păcate și de urmările grozave ale acestora în lumea de lumină și mărire este evenimentul, către care au privit patriarhii, profeții și sfinții din toate timpurile și pe care l-au dorit foarte mult. Acesta este evenimentul culminant al veacurilor. El însemnează împlinirea completă a tuturor făgăduințelor mărețe ale Evangheliei mântuirii noastre. Inimile noastre ar trebui să tresale de bucurie, când ne dăm seama că ne găsim aproape de timpul trecerii din această lume rea, în cea lume bună, dorită.

Ne pregătim noi pentru această trecere?

Intrebarea, care ne privește mai mult decât evenimentul însuș, este: sunt eu pregătit pentru acel eveniment? Schimbarea în mărire și trecerea în lumea cea bună și în vieța veșnică este o experiență și

un eveniment, la care iau parte numai sfinții. Nici un păcătos nu va avea loc acolo. Nici măcar păcătoșii din Sion, adică din biserica Domnului, nu vor lua parte în cea strălucită adunare a sfinților. Și, pentru că „toți au păcătuț și au lipsă de mărire a lui Dumnezeu”, nimeni nu va fi schimbat și trecut în împărăția mării, dacă nu-și va fi pregătit caracterul pe deplin.

„Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său, unul născut, ca orișicine care crede într'ânsul să nu piară, ci să aibă vieța veșnică”. Ioan 3, 16. Pe când eră între oameni, Mântuitorul spuse, că El a venit „să caute și să mântuească, ce este pierdut”. Luc. 19, 10. Înălțându-se din lumea aceeaș la Tatăl, Domnul Hristos dădu credincioșilor Săi, cele mai mângăitoare făgăduințe:

„Să nu se turbure inimile voastre. Aveți încredere în Dumnezeu, aveți încredere și în Mine. In casa Tatălui Meu sunt multe locuințe; dacă nu ar fi, v'aș fi spus. Eu mă duc să vă găsesc vouă loc. Și dacă mă duc și vă găsesc loc, Eu iarăș vin și vă iau la Mine, ca, unde sunt Eu, să fiți și voi”. Ioan, 14, 1—3.

Isus va veni iarăși. El va veni pentru poporul celor mântuiți ai Săi, și îi va lua la cer, unde El este acum mijlocind pentru noi. Când această lucrare de mijlocire va fi terminată, El va veni iarăș. Despre venirea Domnului, Pavel zice:

„Căci Domnul însuș cu îndemn și glas de Arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogori din cer; și cei morți în Hristos vor învia întâi, apoi noi, cei vii, cari vom rămâne, vom fi răpiți în aer, pe nori, împreună cu dânsii, să înălțăm pe Domnul; și astfel vom fi totdeauna împreună cu Domnul“. 1 Tes. 4, 16, 17.

Când va veni Domnul, El va chema pe toți sfinții Săi, cari dorm în mormintele lor. Ce mare mulțime se va arăta atunci deodată! Toți sfinții adormiți în timpuri, dela Adam și până la sfârșitul veacului, se vor arăta în nemurire gata pentru trecerea în mărire.

„Fără pată și desăvârșiți“.

În acel timp vor fi pe pământ un popor de sfinți vii, cari vor fi schimbați, fără să treacă prin moarte și înviere. Ei vor dobândi pregătirea spirituală și morală pentru schimbare în timpul viețuirii lor înaintea viului Dumnezeu. Vorbind aceluia, cari vor trăi pe timpul, când venirea Domnului este aproape, Petru Apostolul, zice:

„Ce fel de persoane trebuie să fiți voi în mersurile sfinte ale vieții și în temere de Dumnezeu, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu... Pentru aceea, iubiților, așteptând acestea, sărguiți-vă ca să fiți pentru Dânsul aflați în pace, nepătați și fără greșală“. 2 Petr. 3, 11—14.

Notează, ce caracter trebuie să-și formeze, cei cari așteaptă venirea

Domnului și schimbarea în mărire împreună cu toți cei mântuiți! „Ce fel de persoane trebuie să fiți voi în mersul sfânt al vieții și în temere de Dumnezeu?“ Biblia în traducerea engleză redă textul acesta astfel: „Ce fel de persoane trebuie să fiți voi în tot felul de conversații sfinte și în temere de Dumnezeu“. Aceasta înseamnă oprirea dela orice glume și râsuri și conversații nebunești, sau ușuratică. Este oprită deasemenea purtarea a tot felul de minciuni, vorbiri de rău și critici la adresa oamenilor, și îndeosebi a fraților.

Iarăș zice Apostolul:

„Iubiților, așteptând acestea, sărguiți-vă ca să fiți găsiți de El fără prihană, nepătați și fără greșală“. Fără prihană, înseamnă curat de orice păcat. Păcatul nu va avea nicidecum intrare în cer. Păcatul în om face pe om păcătos. Pentru că toți sunt păcătoși, toți ar rămâne fără speranță, dacă nu ar ajunge în deplină potrivire cu planul făcut de Dumnezeu pentru mântuirea de păcate. Cea mai mare și cea mai serioasă problemă pentru biserica celor rămași este problema completei curățiri de păcate.

Este deci lucru învederat pentru noi toți, că, sub influența Spiritului Sfânt, trebuie să aibă loc o mare reformă spirituală în biserica rămașei poporului lui Dumnezeu, spre a se pregăti fiecare membru pentru schimbarea în mărire. Această mișcare spirituală este arătată foarte clar în Sfânta Scriptură și în scrierile spiritului profetic. Toate aceste preziceri și făgăduințe se vor împlini.

Odată și odată această mare reformă spirituală se va face în toată plinătatea și puterea ei în biserica celor rămași. Este posibil deasemenea, ca lucrarea aceasta să fi și înce-

put dejă. Și de ce nu? Nu este oare venirea Domnului foarte aproape, și chiar la ușe? Nu s'au împlinit toate profețiile, în afară de cele privitoare la ultimele momente? Nu a răsunat ultima solie de avertizare timp de aproape 78 de ani în auzul unei lumi pierdute? Și nu este solia aceasta, ca durată, mărginită numai la o singură generațiune?

Și acum, dacă toate acestea sunt adevărate, și noi toți le credem din toată inima — atunci ziua schimbării în mărire nu este, deci, foarte aproape? Pentru ce atunci reînvierea, reforma spirituală orânduită de Domnul ca pregătire a poporului Său pentru schimbarea în mărire, să nu înceapă și să nu facă progrese acum?

Aceasta este cu adevărat chestiunea momentului vieții noastre acum. De sigur, că ar trebui să-i dăm cea mai serioasă atențiune. Chestiunea aceasta cuprinde în sine tot ce ni s'a descoperit cu privire la pregătirea pentru „ploaia cea târzie“, „strigătul cel mare“ al soliei îngerului de al treilea și „sigilarea servilor lui Dumnezeu“ pentru schimbarea în mărire.

„Ploaia cea târzie“, „strigătul cel mare“ și „sigilarea servilor lui Dumnezeu“, sunt expresii de o însemnătate foarte mare pentru noi Adventiștii de ziua-șaptea. Ele ne vorbesc despre experiențele plănuite și hotărâte de Domnul, ca să le facă cu credincioșii zilelor de apoi. Ele sunt numai pentru cei rămași. Și ele vor avea loc numai cu aceia cari s'au silit să se pregătească cu toate cele necesare în acest scop. Dar ele sunt experiențe absolut necesare pentru cei cari vor să treacă din lumea aceasta în împărăția lui Dumnezeu la ziua cea mare a schimbării în mărire. Cade-se atunci, să aruncăm noi acestor chestiuni importante numai o simplă privire?

Ploaia cea târzie.

Vărsarea ploaiei celei târzii este clar și de repetate ori făgăduită în Scripturi. Prin profetul Zaharia, Domnul zice:

„Cereși dela Dumnezeu ploaie în timpul ploaiei târzii și El vă va da ploaie îmbelșugată pentru toată verdeața câmpului“. Zah. 10, 1.

Este un timp anumit hotărît pentru ploaia târzie. Când acest timp a sosit, atunci poporul lui Dumnezeu trebuie să ceară ploaia. Fiecărui, care cere i se va da „ploaie îmbelșugată“. Profetul Osea zice:

„Atunci vom cunoaște, și vom urmă a cunoaște pe Iehova; luminos ca aurora va răsări El, și va veni la noi ca o ploaie, ca o ploaie târzie, care adapă pământul.“ Osea 6, 3.

Aici ne este dată asigurarea, că Domnul va veni asupra poporului Său în ploaia cea târzie. Această venire va avea loc asupra acelor cari au luat hotărîrea și zic: „Să urmăm a cunoaște pe Domnul“.

În cartea lui Ieremia cetim:

„Să netemem de Domnul Dumnezeu nostru, care dă ploaie timpurie și ploaie târzie, la timpul său; El păzește pentru noi săptămânile hotărâte ale culesului“. Ier. 5, 24.

Domnul rezervă această hotărîtă și fixată venire sub forma ploaiei târzii la timpul și pentru poporul, pentru care a fost plănuită. Când timpul va veni, atunci va cădea și ploaia. Dar numai cei cari se tem de Domnul, vor primi torențele ei.

Profetul Ioil se exprimă astfel:

„Și voi, fii ai Sionului, bucurați-vă și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru; căci El vă va da ploaie timpurie cu îmbelșugare și ploaia cea târzie ca mai înainte“. Ioil 2, 23.

Cu privire la însemnătatea ploaiei

promisă în aceste texte, numai rămâne nici o îndoială. Acî este vorba despre binecuvîntări spirituale. Ezechiel zice: „Vor fi torente de binecuvîntare“. Prin Isaia zice Domnul:

„Căci voi turna apă peste cel însetat și fluvii pe uscat; voi turna Spiritul Meu peste sămînța ta, și binecuvîntarea Mea peste urmașii tăi“. Isa. 44, 3.

În Evanghelia lui Ioan cetim următoarele:

„În cea din urmă zi mare a sărbătorii, Isus sta și strigă, zicînd: Dacă înseleză cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum zice Scriptura, din pîntecele lui vor curge râuri de apă vie. Aceste cuvinte le spuneau despre Spiritul, pe care avea să-l primească cei cari cred într'însul; căci Spiritul Sfînt nu eră încă dat, pentru că Isus nu fusese încă mărit“. Ioan 7, 37—39.

Ploaia cea timpurie și cea tîrzie.

Înțelesul cuvîntului „ploaie timpurie și tîrzie“, este explicat de către Spiritul profetic în cuvinte scurte, dar frumoase:

„Cu numele de ploaie timpurie și ploaie tîrzie, cari în țările Răsăritului cad în timpul semănatului și apoi în timpul culesului, profetii au prezis revărsarea Spiritului în măsură extraordinară asupra bisericii lui Dumnezeu. Revărsarea Spiritului în timpurile Apostolilor a fost începutul ploaiei timpurii, și cât de mare a fost rezultatul! Prezența Spiritului avea să rămîna în adevărata biserică pînă la sfîrșitul timpului.

Dar, aproape de încheierea secerișului pămîntului, va avea loc o specială vărsare a Spiritului Sfînt

promisă pentru a pregăti biserica în vederea venirii Domnului în mărire. Această vărsare a spiritului este asemănată cu ploaia cea tîrzie; și tocmai pentru această putere de sus, creștinii trebuie să înalțe rugăciuni către Domnul secerișului „în timpul ploaiei tîrzii“. Ca răspuns la aceste rugăciuni, „Domnul va ridică nori mari și va da ploaie în torente“. „El va veni la noi, ca o ploaie tîrzie, care adapă pămîntul“. „Faptele Apostolilor“, pag. 54.

Binecuvîntările ploaiei tîrzii.

Iubiți frați și surorî, să ne bucurăm și să ne veselim în Domnul, așa cum ne îndeamnă profetul Ioil. Ploaia tîrzie are mari binecuvîntări pentru noi. Cum se arată mai sus, ea va aduce o specială revărsare a Spiritului Sfînt, ca să prepare biserica pentru venirea Domnului. Spiritul Profetic mai zice în privința aceasta:

„În timpul acela, la încheierea lucrării de mîntuire, turburări vor veni pe pămînt și națiunile se vor infuriă, totuș vor fi ținute în respect, ca să împiedece lucrarea îngerului al treilea. În acel timp „ploaia cea tîrzie“, sau reînsoțirea dela fața Domnului, va veni, ca să dea puteri strigătului tare al îngerului al treilea și să prepare pe sfinți, ca să se poată ține în timpul când cele șapte plăgi vor fi vărsate“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 85. 86.

Cînd ploaia cea tîrzie vine asupra bisericii și transformă solia îngerului de al treilea într'un „strigăt tare“, următoarea experiență se va întîmpla cu poporul lui Dumnezeu:

„Auziți pe cei îmbrăcați cu armătura predicînd adevărul cu putere mare. Predicarea lor avea efect.

Mulți fuseseră ținuți și împiedecați până aci: Unele femei de către soții lor, și mulți copii de către părinții lor. Cei sinceri, cari fuseseră lipsiți până aci de auzirea adevărului, acum se grăbesc să-l primească. Toată teama de rudele lor dispare, și numai singur adevărul le este mai de preț decât orice. Ei au înflămâzîț și însetat după adevăr, care le-a fost mai scump, mai prețios decât viața. Am întrebat, ce lucru a produs această mare schimbare. Un înger mi-a răspuns: Această a fost ploaia cea târzie, reînsuflețirea dela fața Domnului, și strigătul cel mare al îngerului al treilea. „Experiențe și Viziuni“, pag. 271.

Acestea sunt câteva din experiențele minunate, pe cari le va face biserica, când va primi torențele ploatei târzii. Să ne rugăm chiar astăzi și tot timpul de acum încolo pentru aceste binecuvântări făgăduite, așa cum nu ne-am rugat nici odată până acum.

Strigătul cel tare.

Solia îngerului al treilea nu trebuie să-și piardă puterea ei cu timpul. Ea trebuie să crească în putere an cu an, pe măsură ce se apropie sfârșitul. În primele cuvinte privitoare la această solie, apostolul-profet Ioan zice: „Al treilea înger urmă, zicând cu *glas tare*“. Apocalips 14, 9. Mai târziu acelaș Ioan ne spune următoarele:

„După acestea văzui pogorându-se din cer alt înger, având putere mare, și pământul fu luminat de mărirea lui. Și strigă cu *glas tare*“. Apoc. 18, 1. 2.

Aceste cuvinte sunt explicate astfel:

„Văzui un alt înger puternic trimis să se scoboare pe pământ, ca

să unească glasul său cu acela al îngerului al treilea și să dea putere și fărîe soliei lui. Putere mare și strălucire mare fură date acestui înger, iar el venind jos, pământul fu luminat de mărirea lui. Lumina răspândită de acest înger pătrundeă pretulindeni, pe măsură ce el strigă tare... Lucrarea acestui înger vine la timp potrivit, ca să se unească la marea ultimă lucrare a soliei îngerului al treilea, atunci când ea trebuie să ajungă un strigăt tare. Și fiii lui Dumnezeu sunt astfel preparați, ca să poată sta în ora cercării, care are să se abată peste dânșii în curând. Văzui stînd deasupra lor o mare lumină, și ei se uniră ca să proclame fără teamă solia îngerului al treilea“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 227.

Mult timp după ce fuseseră date aceste descoperiri, următoarea solie asigurătoare ne-a mai fost dată prin Spiritul Profetic:

„Timpul cercării este asupra-ne, căci strigătul cel tare al îngerului al treilea a început prin descoperirea dreptății lui Hristos, Mântuitorul, iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului, a cărei strălucire va umple întreg pământul“. E. G. White în „Review and Herald“ din 22 Noembrie 1892.

Poporul lui Dumnezeu sigilat pentru schimbarea în mărire.

Unul din actele, cu care se încheie marea lucrare a Evangheliei, va fi sigilarea poporului lui Dumnezeu, pentru trecerea în mărire. Lucrul acesta este clar arătat în capitoul 7 din Apocalips. Aci lucrarea de sigilare este arătată, ca avînd să se facă, în timp ce îngerii sînt vînturile războiului în toate

părțile lumii. Despre această lucrare de sigilare Spiritul Profetic zice:

„Văzui o mică grupă călătorind pe o cale îngustă. Toți păreau strâns uniți, legați unii cu alții prin adevăr, în mănuchiuri. Ingerul zise: Ingerul al treilea îi leagă și îi sigilează în snopi pentru grânarele cerești“, „Experiențe și Viziuni“, pag. 88. 89.

Că această lucrare de sigilare este de o importanță supremă, lucrul acesta poate fi înțeles și din cuvintele următoare:

„Satana întrebuițează astăzi toată violența, ca, în acest timp de sigilare să abată mințile poporului lui Dumnezeu dela adevărul prezent și să-i facă să se clatine. Văzui un acoperământ întins de Dumnezeu asupra poporului Său, ca să-i apere în timpul strâmtorării: și fiecare suflet, care era hotărât cu privire la adevăr, și care era curat la inimă, urmă să fie acoperit cu acest acoperământ al Atotputernicului. Satana știa aceasta, deaceia el se sileă cu putere mare, să atragă mințile câtor mai mulți posibil, ca să-i facă să se clatine și să rămână neîntemeiați în adevăr“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 43.

Mâna lui Dumnezeu va stă însă în toată această binecuvântată lucrare a mântuirii, până când ea va fi deplin sfârșită. Spiritul Profetic zice:

„Mi s'a arătat timpul, când lucrarea ingerului al treilea era pe terminate. Puterea lui Dumnezeu odihneă asupra poporului Său; ei își îndeplineseră lucrarea lor și erau pregătiți pentru ceasul cercării, care le stătea în față. Ei primiseră ploaia cea târzie, sau reînsuflețirea dela fața Domnului și mărturia cea vie se auzia cu putere... Văzui ingeri grăbindu-se între cer și pământ.

Un inger cu o călimară la coapsă se întoarse dela pământ și raportă lui Isus, că lucrarea sa a fost făcută și că sfinții sunt numărați și sigilați. Atunci văzui pe Isus, care slujise ca mijlocitor înaintea chivotului celor Zece Porunci, că acum puse jos tămâietoarea. El ridică mâinile sale și zise cu glas tare: S'a făcut“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 279.

Astfel lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii pierdute se încheie cu sigilarea poporului Său pentru trecerea în mărire. Totul este atunci gata, ca Mântuitorul să vină la cei mântuiți ai Săi, la poporul sigilat. Atunci „Domnul însuș, cu îndemn, cu glas de Arhanghel, se va scobori din cer cu trâmbița lui Dumnezeu, și morții în Hristos vor învia întâi“. In „Experiențe și Viziuni“, găsim o foarte impresionantă descriere a acestui minunat eveniment:

„Pământul s'a cutremurat tare, când vocea Fiului lui Dumnezeu chemă afară din morminte pe sfinții adormiți. Ei răspunseră la chemare și ieșiră îmbrăcați în nemurirea strălucită, strigând: Biruință, biruință asupra morții și asupra mormântului! O moarte, unde este acum boldul tău? Unde este biruința ta? Apoi sfinții cei vii și cei înviați înalță vocile lor într'o lungă și entusiastă strigare de biruință. Acele corpuri, cari fuseseră depuse în morminte cu diferite semne, urmări ale boalelor și ale morții, se ridicară pline de sănătate și putere nemuritoare. Sfinții cei vii sunt schimbați într'un moment, într'o clipeală de ochi, și răpiți împreună cu cei înviați, așa că ei împreună întâmpină pe Domnul în aer. O, ce măreață întâlnire! Prieteni, pe cari îi despărțise moartea, se uniau acum, pentru a nu mai fi despărțiți niciodată.

„De fiecare parte a carului de nori erau aripă, și dedesubtul lor erau roși vii; și când carul se înălță, roșile strigau, „sfânt“, și aripile, când se mișcau strigau, „sfânt“, și mulțimea de îngeri sfinți împrejurul norului strig, „sfânt, sfânt, sfânt Domnul Dumnezeu Atotputernicul!“ Și sfinții în nori strigau: „Mărire! Aleluia! Și carul de nori se înălță astfel spre orașul sfânt“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 287. 288

Frați și surori, cari din noi va fi în acea grupă măreață și care va face această minunată experiență? Aceea va fi o zi mare și va fi un eveniment măreț pentru cei pregătiți să-l întâmpine. Când piciorul nostru va fi înălțat depe acest pământ bătrân, îngreuiat de blestem și păcate, și vom fi purtați de puterea Domnului Hristos, cât de mult vor tresări inimile noastre de o bu-

curie de nespus! Atunci ne vom bucură de toate lucrurile, pe cari azi Domnul le cere dela noi ca pregătire, dar care astăzi poate că ne par grele. Atunci ne vom bucură că Domnul ni le-a făcut cunoscute, și că noi le-am îndeplinit. Ce sfârșit măreț al acestei mari lupte, prin care trecem astăzi! Soji, sojii, copiii, bătând din palme de bucurie înălțându-se împreună cu cei toți trecuți la nemurire și însoțind pe Mântuitorul spre cuprinsul împărăției veșnice! Noi toți ar trebui să zicem acum: „Noi toți trebuie să fim acolo!“ Noi trebuie să luăm și pe copiii noștri cu noi. Și trebuie să luăm cu noi pe toți prietenii și vecinii, pe cari îi putem convinge, să vină și dânșii. În scopul acesta să consacram astăzi sufletul, spiritul și corpul nostru, și să ne rugăm lui Dumnezeu cu toată stăruința!

A V I S.

Către Cercurile Misionare

- Prețurile pe 1 Noemb. 1923 -

1. - ABONAMENT:

- 1 Abonament pe an la „Semnele Timpului“ (apare lunar) . . . Lei 54.—
- 1 „ „ „ „ „Educaorul Creștin“ (la două luni) „ 16.—
- 1 „ „ „ „ „Zeichen der Zeit“ (lunar) „ 42.—

Toate abonamentele sunt plătibile înainte.

„La cele 3 reviste de mai sus fiecare, care va face 5 Abonamente va căpăta 1 abonament gratuit“.

Cele 5 abonamente vor fi expediate după dorință la una sau mai multe adrese.

Folosiți această ocazie pe cât posibil și căutați să faceți abonamente pe la prieteni și între vecini!

2. - PREȚURI IN CLUB (pentru Cercurile Misionare).

La o comandă de:		Semnele Timpului	Educ. Creștin	Zeichen der Zeit
	Prețul de vânzare	Lei 5.—	3.—	4.—
1—100 buc.	1 Exemplar	„ 3.50	2.10	3.10
101—200 „ 	1 „	„ 3.30	1.95	2.95
201 și mai mult	1 „	„ 3.—	1.80	2.—
Reviste vechi cu 45 0/0 reducere				
Reviste străine cu 40 0/0 „				

CURIERUL MISIONAR: Prețul unui număr Lei 3.— (fără rabat)

Abonamentul pe an „ 18.— „ „

LECȚIUNI BIBLICE: Prețul unui număr „ 5.— „ „

Abonamentul pe an „ 20.— „ „

3. - PENTRU CĂRȚI ȘI BROȘURI de colportaj, Cercurile Misionare obțin:

- a) pe datorie 30 0/0 rabat
- b) cu bani gata 40 0/0 „

Conturile rămase trebuiesc achitate regulat în interval de 30 zile.

La toate comenzile se socotește inclusiv și portul.

Apelăm către iubiiții noștri frați conlucrători, predicatori, misionari, bătrâni de adunări, cei cu diferite însărcinări, precum și iubiiții membrii din comunitățile noastre, să ne dea tot concursul pentru înfăptuirea marelui opere de predicarea Evangheliei.

Îndeosebi către frații conlucrători insistăm din toată inima ca să facă toate demersurile necesare, ca acest program să fie adus la îndeplinire, dând și sfaturi, acolo unde frații au nevoie de instrucțiuni asupra acestor lucruri.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, să însoțească aceste rânduri, cu binecuvântările Sale. De asemenea este bine să se consacre o oră de rugăciune în acest scop.

Suntem în așteptarea marilor succese ce vom recolta cu toții în însemnata lucrare de răspândirea literaturii.

SECȚIUNEA EDITURII

Soc. coop. „Cuvântul Evangheliei“.

București, Strada Labirint, 116.

„CURIERUL MISIONAR“

apare la două luni

Un număr dublu Lei 6.— Abonamentul pe an Lei 18.—

Redacția și Administrația: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE :

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.